

PLAN B

A JÖVŐ EMLÉKEZETE - MESE FÖLDRŐL ÉS VÍZRŐL

Szerző: **BÁN ZSÓFIA** Fotó: **BUJNOVSZKY TAMÁS** Építész: **BALÓ DÁNIEL** ÉS **BENE TAMÁS** - 'STUDIOB'

Hosszú história, de egy a vége, mert ha jön a víz, menni kell.

Lesz, hogy a legközelebbi magaslatot fürkészik; föl, a dombra, a hegyre, a fák közé! Csak a legszükségesebb holmival, amitől ház a ház; föl, föl, a többi meg utána, mert egy háznak ritkán jó egyedül. De ezt tudjátok. Beveszik magukat az erdőbe, helyezkednek, kicsit lökdösődnek, melyiké legyen a legvédettebb, legkuckósabb hely, melyiknek jut árnyasabb, lombosabb fa, kicsit egyenletesebb talaj az alapja alá, mert hát melyik szeret ferdén állni? De az is jó, ha van kilátás, rálátás, ha tisztos távolból követni lehet a dúló erőt, amely a közösség vesztét hirdeti. Figyelni az előjeleket, tudni, mikor kell mozdulni, mert ha jön a víz, menni kell, de lehet, hogy akkor már késő. Mások leóvakodnak a vízpartra, figyelnek. Ne mulasszák el a pillanatot, amikor a lemenő nap utolsó csillan a nyugodt víz tükrén. Ne felejtsék el. Aztán várnak. Csak egy könnyű, áttetsző hártya, semmi több. Átnéz rajtuk a nap, kint süvöltő, hideg szél, jeges tenger, apály, dagály munkálkodik, föld, víz, semmi. Ha látjátok a remegő hártyát, az emberi kéz formálta buborékot, ha látjátok a feltartóztatott szelet, vizet, a kevélységről, fennhéjázásról való szelíd lemondást, mondjuk, alázatot, ha látjátok a sötétben melegen pislákoló fényeket, tudhatjátok, még van élet, van világ, mert még van, aki észleli ezt a megtartó hártyát, amely úgy feszül ránk, akár az anyaméh hártyabuboréka. Igen, ez volt első házunk, és most oda térünk vissza. Nem kell több, jobb. Egy napon, talán valamely égi planétáról, a menekülés egy átmeneti állomásáról, majd megláttok bennünket. Mert előbb-utóbb menekülni kell. Nézzétek, kiált majd valaki, ott! Azok a pislákoló fények! Azok a szelíden feszülő hártyák a szélben! Idehallom, ahogy surrogva muzsikálnak! Mik azok? Ha valaki hallja, adja át: ilyen volt a ház, így és így épült, így és így lakták, használták az emberek miután odahagyták barlangjaikat. Ha behunyjátok a szemeteket, hallhatjátok, ahogy az idő hártyája muzsikál. Lépjetek rá a hanghídra, lazán, puhán. Ez lesz a jövő emlékezete.

(A projekt a 'studioB' vezetésével, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem Építészeti Intézete kreditált kurzusának részeként valósult meg, két helyszínen. Az első a hollandiai Terschellingben, az Oerol fesztiválon 2019 júniusában [Octogon, 2019/6. szám]. A második az itt látható népszigeti helyszín, amely 2019. szeptember 20-28-a között volt látogatható.)

Oktatók: Baló Dániel László, Bene Tamás
Hallgatók: Domokos Kázmér,
Dresch Katalin Anna,
Fazakas Imola Erzsébet, Fodor Zsófia,
Hegyi Fanni, Heim Lehel,
Krusinszky Kitti, Pintér Sára Lilla,
Sebestyén Noémi Éva, Técsi Zita Mária,
Zachár Dorottya

